

Уста в уста - і хай вмирає світ! (поетична збірка)

Анатолій Власюк

АНАТОЛІЙ ВЛАСЮК

УСТА В УСТА - І ХАЙ ВМИРАЄ СВІТ!

До збірки увійшли вірші, написані 2012 року

І знову рік новий надворі,
І аж тепер правдивий випав сніг.
Деся моє щастя затаїлось на оборі,
Та не пуска його до мене зайшлий гріх.

Усе у світі цім переплелось,
Не розрізниш минуле й майбуття.
Куйовдиш ти моє волосся.
Віддам за це своє життя.

А сніг лапятий з ночі взяв розгону.
Зігнулися дерева від віків.
Захоплені, не чуємо земного стону,
І рід людський немовби онімів.

Найбільше з випробовувань - красою,
Коли не розрізниш суєтності буття.
Мені так гарно йти з тобою,
Й за це б віддав своє життя.

Ворони здобич вже свою відчули -
Так, ніби світу вже кінець, кружляють.
Вселенських попереджень не почули
Сліпії люди, що від себе все втікають.

Людина - Бог. Занадто богів в світі.
Божественне змаліло на землі.

Зоря Ісусова на небі вже не світить,
Розтануло усе в диявольській імлі.

А сніг кружляє і не тане
На радість безпроблемній дітворі.
Нам щастя у житті з тобою стане,
Помолимось Ісусовій зорі...

14 січня 2012

Немає без Соборності України.
І без Свободи теж нема.
Вся територія — суцільнії руїни...
Уся земля від горя вже німа...

Ланцюг єднання заржавів не вчора.
Скувала влада в кайдани.
І Україна чорноброва
В міцних обіймах Сатани.

Замерзло все. Душа і тіло скуті.
Народ очікує весни.
Ми встанемо з колін, забуті.
Перетворімо в дійсність волі сні!

22.01.2012

У пам'яті снів дитинства
Блаженно я потопаю.
І виринаю знову,
Хапаю повітря чисте.

Про вічність тоді не думав,
Минулого теж не було.
Найкраще - це те, що сьогодні,
Ось ця неповторна мить.

І сонце тепліше гріло.
І дощ був мокрішим, правда?
А сніг був білішим – точно!
І тато, і мама були...

А я прокидатись не хочу.
В дитинстві так добре бути.
Та вічності не буває
Ні у житті, ні в снах.

Тому й постарішали, друже,
Що прагнули у дорослість.
А це ж неземне блаженство –
Дитячість в собі зберегти.

Зійшлися час й простір в двобої,
Ніхто поступатись не хоче.
А дівчинка із минулого
Сміється через віки.

А меду такого пахучого
І молока від корови живої
Ніколи уже пізніше
В житті я не куштував.

У пам'яті снів дитинства
Блаженно я потопаю.
І виринаю знову,
Хапаю повітря чисте...

2 березня 2012

Метеликом день б'ється у вікно.
Безслідно час минає в мерехтінні.
Всі дивимось одне німе кіно.
Заплутались в життєвім павутинні.

А ти далеко. Відстані руки
Не вистачить мені, щоб обійняти.

Минають місяці, роки.
Молодшим вже не можна стати.

Життя – суцільний сум і плач.
Маленька радість – як розрада.
Ми граємо свій нецікавий матч.
І смерть – остання наша зрада...

2 березня 2012

І ти сказала: "Буде так завжди!".
Зажди, кохана, не спіши, благаю.
Ми в цьому світі вічні вороги.
Комусь дорога в пекло чи – до раю.

Змінить не можна долі навіть в снах.
Аллах чи Бог тобі не допоможе.
Летиш сміливий, наче птах, –
І помахом крила усесвіт розтривожиш.

Життя коротке, мов луна –
Луна у просторі і часі.
І вже надірвана струна.
І хробаки до тіла ласі.

Він насміявся над людьми.
Людь ми. Ми нелюди. Ми звірі.
У краї вічної пітьми
Не можна жити в щасті й мирі.

Той, хто побачив смерть, – помре.
Замре на мить в чеканні дива.
І яблук із Едему не зірве,
Яка б не спокушала діва.

Цей дух протесту втрачений навік.
І чоловік назад іде до мавпи.
Життя марнуємо за роком рік,
Який хоч міцності запас не мав би...

2 березня 2012

Які у тебе ніжні руки,
Які гарячії вуста!
Після тривалої розлуки,
Коли ішов на вічні муки
І закипала кров густа, –
Ми знову разом, мов малята,
Не помічаєм світ навколо.
І розгорілося багаття
Кохання нашого земного.

Усе у цьому світі вічне.
Народжене, у Космосі живе.
Сплелись разом два тіла ніччю,
І річка Пам'яті пливе.

Мое ти щастячко кохане,
Як довго я тебе шукав!
Щомиті бажане й жадане,
Я аж тепер тебе пізнав.

А щастя – в просторі і часі,
Його ніщо спинить не може.
Молюсь Тобі, ласкавий Боже,
Що допоміг мені, невдасі!

Два люблячі серця – це диво,
Яке буденним мало б стати.
Ми по життю йдемо грайливо.
Життю – кінець.
Все – спати, спати...

6 березня 2012

СИВИЙ ТУМАН

Роки минули. Ми з тобою
Вже на межі життя і смерті.

Любов в обіймах із журбою
Іще живуть собі, уперті.
Життя мина в тумані сивім,
І вже здоров'ячко підводить.
Та навіть в світі цім зрадливім,
Повірте, жити нам не шкодить.

Сивий туман.
Життя – обман.
Любовний племін –
Сонячний промін.
Усе минає
За небокраєм.
Любов пройде –
Туман зійде.

Згасає зірка. Лиш бажання
Устигли ми ледь загадати.
Нас гріло все життя кохання,
І зорям буде що згадати.
У цій шаленій круговерті
Душа вже спокою не має.
Ми будем вічні. Ми безсмертні!
Кохання в світі не минає.

Сивий туман.
Життя – обман.
Любовний племін –
Сонячний промін.
Усе минає
За небокраєм.
Любов пройде –
Туман зійде.

7 березня 2012

Я народився у неділю.
До церкви люди йшли молитись.
У мамі ще усе боліло.

А тато пив на радощах вино.
Що я побачив в першу мить блаженства –
Побачу те ж, коли душа із тіла
Ввись полетить, шукаючи розраду
Поза земним, нікчемним і банальним.

Народження – це перший крок до смерті.
Відхід у вічність – до безсмертя перший крок.
Спочатку слово було, і було слово Бог.
Наприкінці теж слово буде, і буде слово Бог.
Життя – спокуса для людини,
І в кожному живе Божественне начало.
Проте лиш на Землі життя існує,
А поруч стільки мертвих є планет.

Так і Божественне начало в кожному
Перетворитись може в тлін.
Немає більшого гріха на світі,
Аніж змарноване життя людини.
Зруйнованих людських світів – тьма-тьмуща,
І все лише для того, щоб сказати,
Що раю на Землі не може бути.
Рай – для безсмертних, пекло – для живих.

12 березня 2012

Порядність не в тім, щоб змовчати,
Й не в тім, щоб сказати все в очі.
Порядність у тім, щоб не дати
Дню згаснути й воскреснути ночі.

Згорить у вогні й перетвориться в попіл
Живе й ненароджене, мертве й воскресле.
Вуж в небо не може злетіти, лиш сокіл,
І крига не взимку, весною лиш скресне.

Ми всі випадкові в житті цім цікавім.
Жаліть, що помremo, не треба.
Зірки не допоможуть, й гадання на каві.

Усі підем в землю – до неба.

Усе віддамо до краплини, до йоти.
В останньому подиху землю зігрієм.
Ми люди, і люди ми доти,
Допоки кохаємо й мрієм.

Все інше – лиш засіб до існування.
Живемо лиш з Божої ласки.
І щоби не було розчарування,
Не вірте в бабусині казки.

Ми смерть програмуєм у власному тілі.
Не можемо її зупинити.
І в калейдоскопі цім чорно-білим
Дано нам померти, щоб жити.

12 березня 2012

Всі задуми народжуються в небі.
А ми подібні туфельці й амебі,
Щоб втілити в життя Божественне начало.
Людина хоче бути Богом. Їй замало

Відведеної ролі на Землі. Їй треба
І раєм керувать, і адом.
Землі їй мало, хоче неба,
І управлять Едемським садом.

Нікчемність в нас закладена Адамом.
І Єва самовпевненість додала.
Спалило сонцем крила не в Дедала.
Порядність скрили ми безчестя шрамом.

Колись людина крила мала,
Як ангел до небес злітала.
Та Бог забрав в людини крила,
Душа ж бо у людини згнила.

Ми мусимо леліять душу,

Вона безсмертна і нетлінна.
А ми трясем її, як грушу,
Немов чужа вона, не рідна.

Людина хоче бути на Землі,
Та щезне невідомою в імлі.
А рай міг бути не лише на небі.
Позаздрить туфельці й амебі...

13 березня 2012

Зрадливий березень війне сніжком,
А сонечко з-за хмар грайливо гляне.
Людина на землі таким собі божком
Забронзовіти хоче вже під глянець.

Бог усміхнеться хмарою дощу,
Доценту вивчивши людську натуру.
Наївшись зі сметаною борщу,
Філософом не станеш здуру.

Голодний шлунок вроджує думки,
Які галопом мчать у всесвіт ніжний.
Поети вчать, як змусити крапки
Сказати більше, ніж дух грішний.

У логіці не завжди зловиш суть.
Уривки сну – як геніальні фільми.
Вперед ногами вже тебе несуть,
А ти твориш на підсвідомім рівні.

Лоскоче досконала рима слух.
Неточне слово випада із фрази.
Але поет вже до життя оглух
Й уваги не звертає на образи.

Людина на землі таким собі божком
Забронзовіти хоче вже під глянець.
Зрадливий березень війне сніжком,

А сонечко з-за хмар грайливо гляне...

16 березня 2012

Уста в уста – і хай вмирає світ!
Лиш ми одні приречені на щастя.
Мине ще сотня чи мільйонів пару літ,
Поки людині жити удасться.

Науку цю не вчать у жодній школі.
Не кожен вміє жити на землі.
І вмирають люди кволі,
Народжуються вже сліпі.

Ми ніби дивимось – й не бачим,
І ніби слухаєм – не чуєм.
А хробаку не треба бути зрячим,
А нам – не згадувати Бога всує.

Життів даремних не буває.
Це для живих – урок і досвід.
У війнах всесвіт вже конає,
Проводить свій останній дослід.

Так хочеш вірити у диво.
Так хочеш знать, що буде завтра.
В руках розпалимо вогниво,
Сама собою згасне ватра.

Життя простіше і нестерпне.
Мов спалах, зблисне і загасне.
Рука від серця ніжно терпне.
Життя щасливе, та дочасне...

16 березня 2012

Мине і сто, і двісті літ,

Як ти відправишся в останній свій політ.
Про тебе вже ніхто і не згадає.
А ти блукатимеш собі між пеклом й раєм,

Бо Бог в задумі ще не знатиме, мабуть,
Куди тебе, святого грішного, приткнуть.
Ось так, вже налітавши досхочу,
Дай, думаю, додому заскочу.

Вже повидавав усе на світі,
Побачив, як живуть багаті й биті,
А тягне все ж туди, де народився,
Кохав, боровся, жить учився.

Та краще б я туди не повертався,
І далі б я незвіданим впивався.
А так уздрів: нічого не змінилось,
Все, як було колись, лишилось.

Такі ж ледащі й незговірні люди,
При владі ті ж за тридцять срібняків іуди.
І спину й далі гне нещасний українець,
Знущується над ним пихатий той чужинець.

За що мені така небесна кара?
Чом крила не згоріли, як в Ікара?
Так жив би я в раю й біди не знав,
Чи швендявся б в аду і муку мав.

Побачить гріх такий й не вмерти від розпуки,
І бути проклятим на вічні муки –
Такої кари, Боже, я не заслужив,
Не був лінивим й праведно я жив.

Мине і сто, і двісті літ,
Як ти відправишся в останній свій політ.
Про тебе вже ніхто і не згадає.
А ти блукатимеш собі між пеклом й раєм...

18 березня 2012

Весна у Бориславі. А в Східниці ще сніг.
В Америці вже ніч. А в Україні – день.
І слава неземна враз падає до ніг,
Хоча ти не співав Божественних пісень.

Як мало треба слів, щоб описати світ..
Не вистачить життя дитину зрозуміти.
І вічність ждем єдиної одвіт,
І прагнеш все зробити, і всюди вспіти.

Як тягнеться життя, немов у вирій птах
Зібратися ніяк не може.
Ти підганяєш час, аж поки в труну цвях
Заб'ють, мов кіл. О, Боже, Боже...

А мозок – копія бліда
Зірок, що світять нам у небі.
Вже за бідую йде біда,
І гімн життя співаємо амебі.

Та ти, утомлений, мовчиш,
Замучений буттям, аж стогнеш.
Пісень співаєш, мов той чиж,
А потім мить одна – і здохнеш.

Весна у Бориславі. А в Східниці ще сніг.
В Америці вже ніч. А в Україні – день.
І слава неземна враз падає до ніг,
Хоча ти не співав Божественних пісень...

19 березня 2012

Чи покається Каїн за Авеля смерть?
Лиш наївним так добре на світі!
Переповнені злобою вщент,
Ледь тримаємось ми на орбіті.

Всіх поплутав цинічний лихий,
Лиш нажива життями керує.
І у фюрерах новий Батий –
Все до знищення! – в крові нуртує.

Знаків Божих не бачимо ми у житті.
Засліпило нас, йдемо до прірви.
Існування земне ми закінчим в нитті.
Словоблуддям наповнені вирви.

Чи у Бога є план керування людьми?
Чи пустили нас в вільний політ?
Усвідомим колись, де йдемо і хто ми?
Скільки треба для цього ще літ?

Чи покається Каїн за Авеля смерть?
Лиш наївним так добре на світі!
Переповнені злобою вщент,
Ледь тримаємось ми на орбіті.

24 березня 2012

Я у снах й наяву відчуваю біду.
І бреду, відхилити не в змозі її.
З стовпової дороги ніяк не зійду,
Хоч едемськими ябками манять гаї.

Не прихилю до ніг твоїх неба блакить.
Лиш у снах буйних думку стривожу.
У сум'ятті людським це не тіло болить,
Це посміли не виконать ми волю Божу.

Облітають пелюстки відцвілих дерев.
Згустки пам'яті присмерком сняться.
У майбутньому будеш ти лев,
Щоб із страхів людських лиш сміяться.

Ми не боги на вічній і грішній землі.
До осмислення Божого задуму нам не підняться.

Де ви, щастя людського земні ковалі?
Бо ж везіння пунктир може раптом урваться.

Не гріши. Не кради. Не убий.
Не жадай ти чужого ніколи.
Яму іншому, друже, не рий.
Вчать ці істини дітки зі школи.

Та минає безслідно усе,
І наука зітреться навіки.
Нас в безодню безпам'ятства час занесе.
Сенс життя пройде мимо, й закриєш повіки...

Я у снах й наяву відчуваю біду.
І бреду, відхилити не в змозі її.
З стовпової дороги ніяк не зійду,
Хоч едемськими ябками манять гаї...

24 березня 2012

Я у засвітах довго шукатиму шлях,
Що веде до осмислення суті буття.
В домовину заб'ють проржавіlostі цвях
Як прелюдію вічності й зваби життя.

У космічній пилюці загубляться наші сліди.
Може, лишиться посмішка в зорянім небі.
Вдруге зіркою нам не зійти
Навіть в Божій величній потребі.

Ти помреш - і навіки залишиш цей світ.
Справедливо усе: до прожитого не повертатись.
Через тисячі і міліарди літ
Вже не варто за власною тінню так гнатись.

Ти живеш - в цьому цінність твоя,
А зі смертю зникає інтрига.
Можеш згадувать спів солов'я,
Та життя не врятує і смерті відлига.

В небі зорянім вічно шукаєш таїну якусь.
В небуття кожен впаде окремо.
Я до Вічності й Бога смиренно молюсь –
І у спільній молитві зійдемося.

Все повториться з точністю до навпаки.
Ти впізнаєш себе в Задзеркаллі.
Шлях земний вже дається взнаки.
Зупинись. Подивись. І йди далі.

Я у засвітах довго шукатиму шлях,
Що веде до осмислення суті буття.
В домовину заб'ють проржавілої цвях
Як прелюдію вічності й зваби життя...

24.03.2012

Живемо по-старому, хоча вже час новий,
Перевели ми стрілки на годину уперед.
А на дніпровські кручі ще не прийшов сучасний Кий,
Спорохнявілий все керує раритет.

Нас байками годують про Європу,
А тягнуть вперто в Азіопу.
В новітнє рабство і ярмо.
І незалежність продамо?

Лежить в тумані Київ древній.
Століття пронесли миттєво.
Дрімає мирно в помсті кривній,
Та насторожений чуттєво.

Не може все в пітьмі тривати,
Пора на світло й сонце пробиватись,
І синьо-жовтий стяг тримати,
І перед ворогами не згинатись.

Всотали в себе ми енергію тисячоліть,
Нам пращури з небес у вічі заглядають.

"Допоки древній Київ ще стоїть,
Ідіть на прю!" – вони благають.

Здолаємо усіх ми ворогів –
І зовнішніх, і внутрішніх. Дай Боже!
Дніпро від люті закипів,
Давно його ніхто так не тривожив.

Живемо по-старому, хоча вже час новий,
Перевели ми стрілки на годину уперед.
А на дніпровські кручі ще не прийшов сучасний Кий,
Спорохнявілий все керує раритет...

25.03.2012

І знову дощ. Ти дивишся в вікно.
Не хочеться тобі зі мною розмовляти.
Я бачу те ж німе кіно
З ображеним обличчям немовляти.

Як хочеться мені з тобою бути!
Поцілувать, обняти і забутись...
Кохана, посміхнутись не забудь!
Скажи, як мріям нездійсненим збутись?

Не сердься, серденько моє!
Твій гнів уже стає кумедним.
Остервеніло дощ плює –
І відступ знов буде ганебним.

Нестримна усмішка твоя –
І ямки на щоках рідненькі.
Не муч мене! Зійшла зоря,
А з нею зіроньки маленькі.

Твій гнів уже давно минув.
Ти знов готова помиритись.
Не дочекався я. Заснув...
Як нам Коханню навчитись?

... І знову дощ. Ти дивишся в вікно.
Не хочеться тобі зі мною розмовляти.
Я бачу те ж німе кіно
З ображеним обличчям немовляти...

6 квітня 2012

Пливуть роки в молочному тумані.
Моя ріка життя зміліла вже до дна.
І відчуваю приморозки ранні,
Коли душа самісінька, одна...

Як все минуло швидко й незбагненно,
Немов лінивий подих вітерця.
Ти відчував, що жив даремно?..
А був єдиною надією Отця...

Це через тебе світом правлять люди,
А не боги, що мали з них родитись.
Нещастя пил розсипався повсюди –
Нема на що Божественне дивитись.

Спокуси взяли гору над тобою.
На манівці заводять повсякчас.
Світ обійнявсь з великою журбою.
Де новий Моїсей, щоб вивів нас?

І чи після пекельних літ пустелі
Ми вийдемо на свій Синай?
Поводирі – нікчемні пустомелі –
Ще за життя нам обіцяють рай.

І чи побачиш на скрижалях
Божественні слова, відкриті не для всіх?
Світ гине в бідах, стонах, жалях...
Чи встигнем замолить ми свій останній гріх?

...Пливуть роки в молочному тумані.
Моя ріка життя зміліла вже до дна.

І відчуваю приморозки ранні,
Коли душа самісінька, одна...

9 - 15 квітня 2012

Не можна думку зупинити.
Не повернеш Кохання знов.
Лише в любові можна жити.
Праматір всього - це Любов.

Твої уста гарячі й ніжні.
Я божеволію від них.
Накриють, мов лавини сніжні...
А поцілунок - мов удар під дих...

Нема повітря... Все в тумані...
Обпечена пала душа...
Живеш, немов в сліпім дурмані...
Життя не варте і гроша...

Але ж це рай - з тобою бути!
Рай на землі, ще за життя.
Невже я зможу це забути,
Коли піду у небуття?

Коли цілуєш - закриваю очі...
Та бачу я крізь них весь світ.
Тьмяніють дні, ясніють ночі -
Минуло вже багато літ.

Здається, ніби все було учора.
Не відчуваєш вантажу століть.
Немов заснув собі звечора -
Прокинувся, а світ іще стоїть...

... Не можна думку зупинити.
Не повернеш Кохання знов.
Лише в любові можна жити.
Праматір всього - це Любов.

13 - 15 квітня 2012

ПОЕТ І ГОЛУБИ

Пам'яті Євгена Титикайла

Помер поет - зацькований, забутий.
Залишив по собі книжки.
Зостався світ - невільний, скутий,
Намотані на вісь земну кишки.

Людина - тельбухів мішок,
З одвічним криком про життя.
Народження і смерть - це шок,
Це крок у прірву, в небуття.

А поза тим - жива душа,
І вільна думка, й слово до небес,
На мить до Бога ближче вже руша.
Поет воскрес. В віршах своїх воскрес.

Відразу він потрапив в голубиний рай,
Бо за життя наситився вже пеклом.
Там тиша, Поетичний гай,
Усе Божественне до тебе розпростерто...

Занудилось поетові, вже він
Втекти на землю хоче знову.
Та ось луна церковний дзвін,
Зніма з людей земну утому.

Залишились в сирітстві голуби.
Редактор руки потирає.
Поете, душу не губи,
Бо що кого чека - не знає...

Ти повернись - у строфах запальних
Залюблених в життя поетів юних.
Дар воскресіння запали у них -
В своїх нащадках милих, любих.

І після смерті ти твори –
В природі пустки не буває.
І поетичне диво сотвори,
Якого світ іще не знає.

І вітер, й дощик, і ріка
Поезію нам навівають.
Та від людей вона втіка,
Бо й люди від поезії втікають.

Почуй у вітрі не виття –
Трагедію людську столітню.
В дощі ти прочитай життя,
Що пролетіло раптом, миттю.

Ріка – жага тисячоліть,
Німа й велична водночас...
Всіх посадили в велетенську кліть –
Й висмикують потвори нас.

І лиш поет, мов голуб – Божий птах,
Крізь ґрати до небес зліта.
Забув, що десь існує страх,
Що тягнуть до землі літа,

Що яструб може в кожную мить
Тебе хапнути на льоту...
А серце дужче все болить
І кості ниють на сльоту.

З долоні голуб поклює
Зманіжено своє пшоно.
Редактор вслід тобі плює,
Зневажливо шипить: "Воно...".

А ти смієшся вдалечінь,
Народжуєш вірші собі.
І бачиш з неба власну тінь –
Її ти відрізниш в юрбі.

Поезія в воді не тоне.

І не горить вона в огні.
Людина в болях й муках стогне –
Й слова голубить чарівні.

Ти сам-один в пустій квартирі.
Воркує хворий голуб на вікні.
Як важко бути з собою в мирі...
Не бачить просвітку в пільмі...

Родина й друзі відвернулись.
Усю любов – на голубів.
Якби ж то роки повернулись!
Якби ж помолодіть зумів...

У голубинім царстві Божім
Минає день за днем собі.
Та щастя й вдачі не стриножиш,
Тверезим вмиш не станеш у гульбі.

Пече у серці. Кров пульсує.
Квартира ходить ходуном.
Помреш – ніхто і не почує.
Жив чесно. Був не брехуном.

В фантазіях купався часто.
Був мрійником – чого таїть?
Де ти, поетів України касто?
Доволі слово Боже вже гноїть!

О, скільки ще брехні у цьому світі!
І покидьки вершать долі людські.
Їх брав за шкірку і на Божім світлі
Рентгеном пропікав ці вчинки немужські.

А їм хоч плюй – все дощ ув очі.
Заціплять зуби й знов гребуть.
О, ви мої безсонні ночі...
В очах безсилля каламуть.

Забився голуб в кут, бідака.
Не бійсь, я сам смерті боюсь.

Завив в дворі рудий собака.
Вже об вікно крильми я б'юсь.

Холонуть руки. Кров застигла.
Злетілись голуби мої.
Остання думка ледве встигла
Ще полетіти у раї...

А грішне тіло віддалилось,
Немов вже не моє, чуже...
Душа, дурненька, веселилась,
Звивалася собі вужем.

Так задля чого жив на світі?
Нема онуків і дітей.
А люди ситі, взуті, вдіті –
Подібні на вгодованих гостей.

Ти жив у світі паралельнім,
Де смерті піддавалось зло.
А в справжньому житті, пекельнім,
Поета серце все пекло.

Вже змучився. Доволі. Досить.
Немає сил. Не клеяться слова.
І тіло в бік уже заносить,
І посивіла голова.

Нехай молодші вже воюють.
Він одспівав, відвоювавсь.
Та в небесах його не чують,
Немовби вперше закохавсь!

Гай-гай, любове перша і єдина!
Твоїх голублю голубів.
І час летить собі неспинно,
Володар кольорових снів.

Здається, всіх згадав і зі всіма простився.
Нікого не забув в молитві я своїй.
Небесний звід вже наді мною опустився.

Я - цар небес у Всесвіті надій...

19 квітня 2012

Ви бачили очі вовчі?
Убивчі, як у людини?
Темніші темної ночі.
Ясніші ясної днини.

Від вовка ми народились.
У мавпи очі інакші.
В жорстокості не зупинились,
Зайшли в непролазні хащі.

Їмо, коли навіть не їсться.
Вбиваємо, не захищаючись.
І людству все мало місця.
Винищуємо все, знущаючись.

Вовки - благородні тварини.
І ницість людей відчують.
Даремно не вб'ють звірини.
І знищити все не бажають.

Лиш виють на Місяць крізь ночі,
Згадавши часи правдиві,
Коли людині ув очі
Дивилися, віддані й дивні.

Людина була дитиною.
Людина була ще Богом.
Людина була єдиною,
Не випещеною ван Гогом.

А потім заплуталась, грішна,
В тенетах цивілізації.
Змаліла душа її ніжна.
Бездушно живе від кастрації.

Жахнулося вовчесь плем'я
Від змін ув очах людини.
А було ж одне наймення
У вовка і у дитини.

Дитинство закінчилось в людства –
Вовки вже стають ворогами.
Ми хочемо всього позбутися.
Ми прагнемо стати богами.

І вовк відступився побожно,
Зберігши в очах здивування.
Не свідчив на ближнього ложно.
Людині – лише завивання.

Цей звук – як презирство людині,
Що зрадила Бога й природу.
Нагадування дитині
Про незнищенність роду.

Ми знову вовками станемо.
Зіллемося із природою.
І меншого не поранимо
Ні кулею, ні погордою.

...Ви бачили очі вовчі?
Убивчі, як у людини?
Темніші темної ночі.
Ясніші ясної днини...

19 – 20 квітня 2012

Літо прийшло завчасно.
Весна померла в розквіті сил.
Зима з тамтого світу
Вже бачить прихід осені...

28 квітня 2012

Як просто все.
Як просто все на світі.
Ти народився – і помер.
Між датами життя і смерті
Лиш рисочка маленька.
І усе...

А ти себе вважаєш Богом.
Здається, можеш все здолати.
Та вічного життя не маєш.
І Вічність хробаки закушують тобою.

Як просто все.
Як все буденно.
Ти послід лиш для вічного життя.
Ідеш униз – а дивишся угору.
І що тебе до зір усе веде?

Ну, ось і все.
Достойних не лишилось,
І Бог бере усіх підряд.
Молитви ми Йому даруєм,
А Він із нас виціджує енергію.

Якщо ти в опозиції до Бога –
Потрапиш в рай одразу, без проблем:
Переконать тебе інакше
Ніхто не в силі, навіть Сатана.

Чому у пекло потрапляють люди,
Які, здавалося б, молились
І не вилазили з церков?
Та просто є релігія, її обряди
І поклоніння культу
(Хоч сказано: не сотвори собі кумира!) –
І віра, древня, щира віра,
Що йде зсередини, що народилась в серці,
Й її Диявол жодний погасить не в силі.

Як просто все:
У нас закладена програма,
А виконать її ми аж ніяк не в силі.
Все ухиляємось то вліво, а чи вправо.
Крок вліво – і духовний розстріл.
А вправо крок – фізичнеє розп'яття.

Вогонь пекельний вже не може
Спалити всі людські гріхи.
І все ж надія є:
Та рисочка на цвинтарі
Між датою життя і смерті,
Як символ вічності і безкінечності у Всесвіті...

5 – 6 травня 2012

В загашнику ще пару років.
Немов козирний туз чи джокер,
Тримаю їх я про запас.
Та вміння в тім, щоб скористатись вчасно
І вдарити заключний свій акорд.

Життя біжить, стрімке і невблаганне,
Немов обпечене, безпечне й балаганне, –
У кожного свої дорога і кінець.
Здається, сам собі господар,
А ніби смикають за ниточки тобою.
І що б ти не робив,
А все одно прийдеш туди,
Куди тобі сказали.

Зробивши перший крок в житті,
Ти вже вступив у зону смерті.
У лоно матері тобі не повернутись –
І мусиш йти вперед, вперед, вперед...

Твоя зупинка ось – за пагорбом.
А, може, ти вже минув її,
Блаженний і німий.
Ще пару літ тобі накинув Бог,

Забувши, що існуєш ти на світі,
І за інерцією ковзаєш життям,
Нещасний, зраджений невдаха.

В загашнику ще пару років.
Немов козирний туз чи джокер,
Тримаю їх я про запас...

6 червня 2012

Я не втомлюсь і повторюся знову:
Рушійна сила на Землі - Любов!
Ти можеш помінять обнову
І навіть оновити кров,
Ти можеш зрадить Батьківщину
Й поїхати за сім морів,
І не відвідать дідівщину,
Де ти б од сорому згорів.

Та все ж не можеш не любити -
Бодай чогось чи щось в житті.
Інакше ти не зможеш жити,
Й літа минуть твої пусті.
Ти можеш в цьому не зізнатись,
Прикрити щирі почуття.
Та все ж від себе не сховатись,
Аби не змарнувать життя.

А Бог сміється, аж ридає,
Коли себе поводиш так.
І сумно Він спостерігає,
І думає: "Який дивак...".
Боїшся ти Любов впустити,
А випустити - й поготів.
Усе життя собі лиш мстити?
Невже цього, скажи, хотів?..

8 липня 2012

Раніше люди вже літали.
І знову полетять колись.
Самі від себе повтікали,
Лиш думка прагне все увись.
Самі від себе відреклися,
Облуди страшної сини.
Та втечею ми не спаслися,
Хоч й заховалися у сні.

Лиш в снах тепер собі літаєм,
Бо боягузи у житті.
І про минуле забуваєм –
Все у майбутньому святі.
І під лопаткою вже коле,
Та не сердечний був це біль.
То виростають крила кволі,
Щоб ти не втратив свою ціль.

Самозаглиблені у собі,
Не бачимо у небі зір.
Сліпі, німі та вузьколюбі –
І далі в нас дрімає звір.
Ми ж Боголюди на планеті.
Домівка – космос, не земля.
Життя просрали у кльозеті.
Сточила крила ніжно тля.

Раніше люди вже літали.
І знову полетять колись?..

10 липня 2012

Вже вечоріє. Дощ іде.
Планети спить лише півкуля.
А інша, знай собі, живе,
Немов в кишені смішна дуля.
Наш шлях земний – з нічого в щось,

Згоряєш й іншим світиш у пільмі.
Летить в пільмі космічний дощ.
Народжуємося знов дітьми.

Безпечні ми, мов малюки.
Планета може схибити з орбіти.
Вселенські потім хай несуться матюки,
Та не дорослі ми мужі, а діти.
Ми не в одвіті за своє життя.
Й чуже нас мало теж бентежить.
А чи наступить майбуття?
Чи хтось лихий за нами стежить?

Пливемо в океані безнадій.
За щастя маємо цунамі.
І лиш простого слова "дій!"
Чомусь ніяк нема між нами.
Замучились ми жити на землі.
Співаєм траурні лиш гімни.
Розтанемо колись в імлі,
Програвши битви всі свої та війни.

Вже вечоріє. Дощ іде.
Планети спить лише півкуля...

11 липня 2012

Я був смішним. В дитинстві був смішним.
І хто мене тепер, серйозного, впізнає?
Розвіялось усе, мов дим.
І батька й матері немає.
А так ще хочу бути малим,
Щоб батьку на коліна сісти.
Де взяти той мені калім,
Щоб відкупитись від дурної вісти?

Безпомічні у старості, мов діти.
В молитвах згадуєм батьків.
Немов потоптані й зогнілі квіти,

Безжальні жертви не своїх років.
Не так живем, незадоволені собою.
Говоримо не ті слова.
І оповиті все журбою.
Де ти, моя нова доба?

І чи ти прийдеш на світанку?
Чи зможеш всіх нас розбудить?
Чи лиш потопчешся на ґанку,
Аби розтануть в одну мить?
І може бути, що ми і не впізнаєм
Про твій прихід. Все може бути.
Ми ж так про себе мало знаєм,
Що можем більше ще забуть.

Я був смішним. В дитинстві був смішним.
І хто мене тепер, серйозного, впізнає?..

13 липня 2012

А завтра буде гірше, ніж учора,
Бо не молодшаєш, а лиш старієш.
Народжуєшся і вмираєш, як потвора,
І лиш у труні про космічне мрієш.

Немає сенсу жити на Землі.
Усе зникає на чужій тобі планеті.
І ти летиш уже в імлі
На посланій з дідівщини кометі.

Мигають зорі, шум в вухах.
Хвилюєшся лиш трішки, як той мрець.
Та вже тебе окутує туга.
Назад? На Землю? Хай йому вже грець!

Летиш додому, звідки ти прийшов.
Та все ж Земля вже рідною теж стала.
Колись, мабуть, повториться це знов,
Хоч пам'ять шлях космічний забувала.

У космосі загубимось колись,
Не знайдем шлях до рідної домівки.
На обіцянки не ловись,
Не вір словам гарячим дівки.

А завтра буде гірше, ніж учора,
Бо не молодшаєш, а лиш старієш.
Народжуєшся і вмираєш, як потвора,
І лиш у труні про космічне мрієш...

13 липня 2012

Суботня ніч. Весільна музика усюди.
І ми злились у танці воедино.
І вже щасливі ці нещасні люди
На святі нашому, моя дружино.

Не помічаємо нікого навкруги.
Лиш двоє ми на цьому світі.
Деся там, в майбутньому, чатують вороги,
Що повелись з епохи Нефертіті.

В майбутньому - хвороби й забуття,
Сьогодні ж - двох сердець весілля наше.
Красиві й чорні фарби у життя.
Як випити тебе до дна, о людська чаше?

Один ковток - за щастя і любов,
А другий - вже гіркий, немов отрута.
Від нього застигає кров,
І думка враз стає закута.

Та випий ще один ковток,
Щоб навернутись до життя земного.
Давай, дружинонько, чок-чок!
Щоб не жили на світі цим убого.

Кружляє в вальсі доля-заметіль.
Як важко щастя зберегти крізь роки.

Уже в свою не влучиш ціль.
Лиш шмаркають твої старечі кроки.

Ти не дивись на мене, що старий,
Що сивий й лисий, в окулярах.
Ти очі на усе оце закрій.
Залишилась любов, мов спалах.

Суботня ніч. Весільна музика усюди.
І ми злились у танці воєдино.
І вже щасливі ці нещасні люди
На святі нашому, моя дружино...

14 липня 2012

Бреду у сутінках життя,
Немов сліпий той подорожній.
Народжуєшся - крок до забуття
Уже здійснив ти, звук порожній.

Хтось скаже: пощастило нам,
Що взагалі ми народились.
А хтось: усе віддам,
Аби на світі не з'явились.

І все ж в пробитому човні
Пливемо десь туди за край.
Купаємось у власному лайні.
Хоч серце ти мені не край!

Великої мети не осягнуть,
Все тягне нас на манівці.
Давно вже загубили ми свій путь,
Сховали глибоко у землю всі кінці.

Мені не треба майбуття.
Мені б ще пару літ прожити.
Навчитись цінувати життя,
Щоб від безсилля не завить.

Не зможеш ти нічого вже змінити,
Лиш зрозуміть, що так вже є.
І просто жити, просто жити,
Бо це життя твоє, лише твоє!

Не плач, усе минеться швидко,
Наступить темрява вже назавжди.
Вмирати – гупо. Й жити – гупко.
Про це вже знаєш достеменно ти.

Бреду у сутінках життя,
Немов сліпий той подорожній.
Народжуєшся – крок до забуття
Уже здійснив ти, звук порожній...

15 липня 2012

"Я знаю, що нічого я не знаю", —
Сказав колись Сократ. А чи сказав?
Принаймні ці слова приписують йому.
Чим більше знаємо, тим знаємо ми менше.
Знання безмежні, й кожний крок до них
Лише розширює межу незнаного.
Наш особистий досвід – сміхотворний.
Ми ж корчимо із себе вчених,
Що здатні вчити інших,
А інші й справді думають:
Покластись можна на їх досвід.

"Я знаю, що нічого я не знаю", –
Сказав мудрець. Мабуть, таки сказав.
Це скромність вченого, який був наймудрішим
Серед людей, що з ним тоді жили.
Бракує чесноти цієї нині.
Мужів учених розплодилося, як бліх.
Тому і знань нема – ні в них, ні в нас.
Знецінились знання і стали пилом,
Що на книжках забутих спочиває.
Ліниві ми у здобутті знання.

За це ми ціну заплатити безмежну можем.
До смерті, до загибелі лінивство
Нас може призвести – й це не пусті слова.
Бо всьому свій є час. Якщо ми вчасно
Щось не знали, то втратили навіки поступ,
То втратили знання, які здобудем завтра,
Хоча могли здобути їх ще нині,
А завтра вже з'ясується: вони
Даремні й людству не потрібні.

"Я знаю, що нічого я не знаю", –
Сказав колись Сократ. Кому сказав?

15 липня 2012

Безодня. Темінь. Тиша. Страх.
Ось стан, в якому ми живемо.
Здіймаєм очі ми до неба,
Але не бачимо зірок.

Ми Богу молимося, а бачимо лиш євро
(Прогрес, бо богом донедавна лиш долари були!).
Закриті у собі, не бачимо біди навколо.
Бредем, як той сліпий коняка, все по колу.
Та з нього хоч якийсь був толк: він воду помпував.
А ми безцільні в просторі і часі,
Немов безсмертні, й встигнем завтра все зробити,
Чого учора й позавчора не зробили.
Так марнувати дні, і місяці, і роки
Лише людина вміє. Божественне створіння!

Ми нарікаємо на все: на ворогів, сусідів і погоду.
Лише себе, коханих, не звинувачуєм ні в чому.
А совість наша вже втекла від нас.
Таку наругу може витримати лише покійник.
З далекої зорі спостерігає совість,
Як борсаємось у лайні й ще більше грузнем.
І розуміє совість, що нічого уже не зможе вдіяти вона.

Ми точку неповернення пройшли, нема назад дороги.
Спочатку смерть моральна наступає.
За нею йде фізична смерть. Між ними –
Агонія і людства, і людей.
А все ж могло бути інакше!
Бо не для цього затіяв Бог експеримент.
Не в тому напрямку собі
Проклали шлях ми до зірок.

Бездня. Темінь. Тиша. Страх.
Ось стан, в якому ми живемо.
Здіймаєм очі ми до неба,
Але не бачимо зірок...

15 липня 2012

Ілюзія страху у кожному живе.
Боїмося того, чого немає.
Не смерть страшна нам,
А думки про неї, що вбивають.

Нема страшнішого нічого од думок!
Для них пробити мур – дитяча забавка усього.
Що мур, коли руйнують серце вщент
І голова йде обертом від цього?
Лиш думка йде попереду страху,
Що, може, ще й не народився.

Не заборониш думці вилітати з голови.
Не має перешкод крилата думка.
Вона веде народи за собою.
Мільйони, скуті думкою, конають,
А божевільний від своєї думки
Багато лиха наробити може!

Здається нам, що думка унікальна –
Народжена лиш в нашій голові.
Але мільйони думають так само –
На різних континентах, в просторі і часі.

І думка, витвір цей, ніколи не вмирає
Навіть тоді, як відійшов у Вічність
Її творець, вона від нього спішить до іншого,
Вже закарбована на скрижалях небес.

Проб'ється думка крізь століття,
Аби зродитись в світлій голові –
Чи згинуть в затьмареному розумі,
Але воскреснуть знову і колись.
Лиш подолати страх не можуть люди.
А той, хто страх долає, вже стає безсмертним.
Нема тоді для нього перешкод –
Він незалежний, вільний, як та думка.

Ілюзія страху у кожному живе.
Боїмося того, чого немає.
Не смерть страшна нам,
А думки про неї, що вбивають...

15 — 17 липня 2012

Немає вічного нічого.
Лиш вічні люди на землі.
Невже не бачили нікого
Із тих, що криються в імлі?
Вони здорові й всюдисущі.
В них зупинився вік давно.
Живуть в космічній нашій гущі
І бачать неземне кіно.

Ти скажеш: вічності немає?
Тим більше: вічні люди – блеф?
В агонії і муках світ конає,
А тут – супергерой, владика, лев!
Вони звичайні, але вічні.
У них нема пекельних сил.
Вони – земні, не потойбічні,
Не перетворюються на пил.
Вони живуть – прозорі, чисті.

Прокльони, сварки – не для них.
І погляди у них іскристі,
Хоч голос не такий гучний, а стих.

Для них Любов – вселенське диво.
Убить людину – смертний гріх.
Вони живуть лише наживо,
Міцні, мов неземний горіх.
Вони, мов діти, дуже щирі.
І не вкрадуть, бо совість є.
Живуть у дружбі, щасті й мирі.
Найперш шанують все своє.
Так це ж звичайні люди! – Вічні!
На них ми схожі, ти повір.
Та ними правлять істини одвічні,
А в нас – людина іншій звір.

Немає вічного нічого.
Лиш вічні люди на землі.
Невже не бачили нікого
Із тих, що криються в імлі?..

17 липня 2012

Ти не зникай.
Будь ласка, не зникай.
Піти за край устигнеш.
Не спіши.

Я ще не все зробив.
Не поспішай.
І Бога не гніви
І не сміши.

Мені так мало треба
В цім житті.
Побачить усмішку твою
Над люлькою онуки.

14.08.2012

Ми ніби є – і ніби нас нема.
Ми ніби живемо – і ніби не живемо.
Лиш німб приклеївся нам до чола.
У власній святості пливемо.

Нема мудрішого за нас.
Й розумнішого теж немає.
Проходимо крізь простір й час.
І ад земний чомусь звемо ми раєм.

Людина самовпевнена, як Бог.
Для неї перешкод немає.
У кожному сидить ван Гог:
Малюємо, коли душа конає.

І, мабуть, паралельний Всесвіт є,
Куди самі себе ми не пускаєм.
І лиш коли добряче припече,
Туди навіки ми зникаєм.

... Ми ніби є – і ніби нас нема.
Ми ніби живемо – і ніби не живемо.
Лиш німб приклеївся нам до чола.
У власній святості пливемо...

24.08.2012

Найстрашніші свої таємниці
Бог свідомо ховає від нас.
Сидимо ми у вічній темниці,
Й вийти звідти нам, мабуть, не час.

Ми сліпі, без'язики і кволі,
Та готові весь світ зруйнувать.
Не відчуємо людської болі.

Нас страждання людські не болять.

Навіть атомний гриб не зупинить,
Апокаліпсис не спопелить.
Ми байдужі, коли люди гинуть.
І душа не болить, не болить...

Важко бути на світі героєм,
Щоб безумство оце зупинить.
І живеш собі вічним ізгоєм,
І чекаєш останню цю мить.

... Найстрашніші свої таємниці
Бог свідомо ховає від нас.
Сидимо ми у вічній темниці,
Й вийти звідти нам, мабуть, не час...

24.08.2012

Не карає нас Бог - випробовує,
Чи ми здатні на світі цім жить.
І в скрижалі свої занотовує
Кожну мить, кожную мить, кожную мить...

7.09.2012

Я відпустив тебе. Прощай!
Слова німіють у безумстві...
Переплелися пекло й рай.
Змагаємось в словеснім вільнодумстві...

15.09.2012

В очах твоїх застигла осінь.
Пожовкле листя падає до ніг.

Я й сам собі дивуюсь досі,
Що мить щасливу зупинить не зміг.

Здавалось, буде все інакше,
Зіллємось ми в екстазі забуття.
Та змарнували ми кохання наше –
І до минулого немає вороття.

Ми призвичаїлись і причаїлись,
І почуття лежать на дні сердець.
Слова високі вже приїлись.
Живий в агонії конає мрець.

В пустельну ніч падуть зірки із неба,
Як знак кохання, що померло вже давно.
Здається, і мені нічого вже не треба.
Порину в спогади та пригублю вино.

... В твоїх очах весна буяє!
Всі радощі земні кидаю я до ніг!
І зірка в небі ще не знає,
Що мить щасливу зупинить я зміг...

28 жовтня 2012 року

ТАТОВІ ІМЕНІНИ

Я згадаю про тебе в молитвах,
Тату мій, незбагнений мій скарб.
Ми гартуємось в слові і битвах.
Переможеш – ти цар, а програєш – ти раб.

Ми нікчемно живемо у світі.
З виду царська подoba у нас.
Та схиляємо голови в світі,
Бо насправді раби повсякчас.

Ти учив мене: "Сину, будь вільним!
Не скоряйся! Не хились! Не втікай!".
Не ставав я у ласку всесильним.
Не шукав собі в пеклі я рай.

На могилі твоїй помолюся.
Зрозумієш мене ти без слів.
Я вже вмерти тепер не боюся,
Бо почув з неба ангельський спів.

Все відходить колись у минуле.
І немає назад вороття.
Поки люди тебе не забули,
Ти живеш в світі цім забуття.

За життя забуваємо рідних.
Після смерті – гай, гай, й поготів!
Ми в полоні думок наших бідних,
Й помирати ніхто не хотів.

Наша думка воскресне, одначе!
В покоління прийдешне влетить.
Гей, не спи, лиш борися, козаче!
В боротьбі тільки зможеш ти жить.

Я згадаю про тебе в молитвах,
Тату мій, незбагнений мій скарб.
Ми гартуємось в слові і битвах.
Переможеш – ти цар, а програєш – ти раб.

28-30 жовтня 2012

Земля посивіла за ніч.
Як важко біль в собі носити!
А їй наснилась Запорізька Січ
Й московська орда несити.

Побачила немовби наяву
Над мовою знущання дике.
Голодомор проплив ("Я ще живу?") –
І Сталіна обличчя многолике.

Й новітні яничари правлять.
Забороняють мову і минуле.

Все, що не наше, люблять й славлять,
І хочуть, щоб своє забули.

Вночі розкішний випав сніг.
І пам'ять вікова зникає.
Минуле кинули до ніг.
Тому й майбутнього немає.

30 жовтня 2012

Вже час стискає простір невблаганно.
Ні перепон нема для нього, ні границь.
Космічно все, недоторканно,
Паде усе в страхові ниць.

Він справжній бог, цей час невпинний:
Ні попросить, ні зупинить.
Не розбирається, хто грішний, хто невинний,
А все летить, летить, летить...

І навіть в сні старіють люди.
Омана, ніби зупинився час.
Герої гинуть і іуди –
Ніщо вже не врятує нас.

Безжальний він до сліз дитини
І до мільярдів багача.
Лиш мить замислиться на власні уродини
І знову в космосі свій ювілей стріча.

Ми живемо у просторі і часі.
Пізнати себе не можемо ніяк.
Лиш до космічного ми ласі,
Не заплативши за чуже й мідяк.

Настане мить, коли безжально й стрімко
Час потече назад, ламаючи усе.
Ми згадувать майбутнє будем гірко,
І пам'ять нас в майбутнє занесе.

Не нарікай, що час все поспішає,
Бо цим вкорочуєш собі життя.
Нехай іде. Час справді ще не знає,
Що й він приречений на забуття...

31.10.2012

Стаю навшпиньки. Хочу зрозуміти,
У чому сенс мого буття.
Стрибнути вище голови ще треба вміти:
Тренуйся-не тренуйсь - не вистачить життя.

Навіщо народився і вмираєш?
А може, вмер, а потім народивсь?
У світі білому нічого ти не знаєш,
Хоча, здається, стільки надививсь!

В своїх фантазіях летиш нестримно
До незбагнених ще висот.
Здається, в космосі все мирно.
Та так подумать може тільки ідіот.

Війна триває не лише у душах.
Пронизане війною все навкруг.
Ти думаєш: спинити мушу.
Але в останню мить тебе вже зрадив друг.

І ти один в космічній цій пучині.
Зірки несуться мимо, немов сні.
Завжди комусь ми щось та й винні.
Нічого лиш не винні нам сини...

31.10.2012

Хелло, Хелловіне, привіт!
Американське свято дике.
За океаном - схибнутий вже світ.

Диявольство панує багатолике.

Америка нам, звісно, не указ.
Та чортівня кордони вже долає.
За гарбузами криється маразм,
Коли душі української немає.

Можна до церкви йти й молитися,
Виконувати строго ритуал.
Та всередині не зміниться,
Бо у душі Диявол править бал.

Гартуй свій стрижень український
І вальпургійцям не віддай!
Бо нас чекає час ще мінський,
Й Москви азійський тихий рай.

Не став ти свічку в гарбузяку,
А вишиванку одягни.
Будь українцем, мій друже!
І лінію українську гни.

31.10.2012

У літніх нетрях осінь заблукала,
Не поспіша в обійми до зими.
"Я не люблю тебе, - мені сказала, -
І ти мене у цьому не вини".

Здійнявся вітер. Листя закружляло
У дикому танкові забуття.
Мені повітря було мало.
Мені здалось: зупиниться життя.

5.11.2012

Нащадок динозавра - курка.

Людина – копія нещасна Бога.
Береться ідіотів дурка.
Не допоможе навіть йога.

В нас вимерла давно вже совість.
А вміли ж ми колись літати!
Печальна, друзі, наша повість,
Бо майбуття не будем мати.

Що краще: вмерти гордо і назавжди
Чи все життя стояти на колінах?
Померли щирі динозаври.
Курча прославило їх в поколіннях.

В нас думка кригою закута.
Подалі носа бачити не в змозі.
І пам'ять Божа вже забута.
Заручниками сидимо в облозі.

Наїстися, поспати, вмерти –
Це шлях людини-самогубця.
Наважився Бог пам'ять стерти,
А краще б надавав по дупці.

Тоді би думка загострилась
І мозок б не заплив лінівством.
Земля би геніальністю іскрилась,
А не займалася суцільним вбивством.

Критикувати Бога легко.
Ніяк не хочеться нам вмерти.
Та все ж, мені здається, дехто
Вже заробив собі безсмертя.

Їх справді небагато, люди.
Вони негадано зникають.
Вони між нами є повсюди
Й Божественне начало мають.

А ми, як ті нещасні курки,
Що прославляють динозавра.

Нам дали в Бога вірить замість дурки,
Бо зрозуміли, що нема в нас завтра...

11 листопада 2012

Зачекайте, мої друзі!
Не спішіть мене ховати.
Хай пасеться кінь у лузі.
Хай не плаче стара мати.

16.11.2012

Ми мовчимо. Змирилися з тираном.
Він нас гнітить. Гнітить його орда.

7.12.2012

ОКСАНА

Оксані Винницькій

Лиш розплющу очі зранку -
Згадую мою Оксанку.
Зацілую ніжно в губи.
Доведеш мене до згуби.

Оксано! Оксано! Оксано!
Кохана! Кохана! Кохана!
Без тебе не можу я жити.
Без тебе мені лиш тужити.

Серце вирвав собі Данко,
Бо не знав тебе, Оксанко.
Вік буду тебе кохати.
Не будеш ти горя знати.

Оксано! Оксано! Оксано!

Кохана! Кохана! Кохана!
Без тебе не можу я жити.
Без тебе мені лиш тужити.

Я старий і їм лиш манку.
Ніжно обійму Оксанку.
Бабця вже тепер Оксана –
Щира, мила і кохана.

Оксано! Оксано! Оксано!
Кохана! Кохана! Кохана!
Без тебе не можу я жити.
Без тебе мені лиш тужити.

10.12.2012

Це я Тебе образив, Боже.
Це я на Тебе накричав.
Це я Тобі не дав копійки,
Коли її жебрак прохав.
Це я молюсь хрестам, іконам
І всує згадую Тебе.
І віддаю життя поклонам,
Хоч суєта завжди мине.

18.12.2012

Анатолій ВЛАСЮК